

Самота

Що прожив, те у думках прокручую,
Того з пам'яті вже не зітру.
І сльоза, одинока й пекучая,
Тихо мерзне на зимнім вітру.
Прокидаюсь від сну я тривожного:
В душу в'їлася туги стріла.
А хотілося щастя безмежного,
І кохання, і згоди, й тепла.
Але вірю: з любов'ю пречистою
Ще прийдеш через відстань років.
Станеш піснею ти над колискою
Всіх моїх розтривожених снів.

Микола ЖАКУН.
с. Тучин.